

Milan
Rynt

Řev

motoru
J. Krista

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve **Martinus.sk**

Meno a priezvisko kupujúceho: **Martin Klačko**

E-mail: **sataniq@gmail.com**

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese **eknihy@martinus.sk**

Milan Rynt

ŘEV MOTORU J. KRISTA

Divadelní hra (1991 - 1994)

Copyright

Autor: Milan Rynt

Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou

2016

ISBN:

978-80-7512-397-8 (ePub)

978-80-7512-398-5 (mobipocket)

978-80-7512-399-2 (pdf)

POSTAVY:

Chlapeček

Jiří

Žena

Muž

Dědeček

Náčelník

Návštěva

Inženýr

Cizinec

První stěhovák / Číšník

Druhý stěhovák / Pomocník

PRVNÍ OBRAZ

Opona. Obyčejný obývací pokoj. Sedačka, lampa, skříň, křesla, televize atd. Na stěně visí kříž. Z dálky krátce zaznívá zvuk motoru J. Krista a opět utichá. Chvilí klid.

Přibíhá Chlapeček, v ruce drží šedivou loutku bez tváře a jednotvárně si prozpěvuje.

Zastaví se před křížem, chvíli se na něj dívá, potom zahazuje loutku a sundává kříž ze stěny

(dosáhne na něj jen tak tak). Uchopí kříž jako letadlo a začne s ním běhat po pokoji a ústy

napodobovat zvuk motoru letadla. Po chvilce zmizí v zákulisí.

Opět chvíli klid.

Přichází Žena, přemísťuje věci z místa na místo (uklízí), spatří na zemi pohozenou loutku, sebere ji a mechanicky, bez přemýšlení ji pověsí namísto kříže. Žena odchází. Z dálky sevynořuje zvuk motoru J. Krista, přibližuje se a zaniká.

Opona.

DRUHÝ OBRAZ

Stejná místnost. Na sedačce leží Muž s novinami přes obličej a spí. Přibíhá Chlapeček. V ruce drží kříž stejným způsobem, jakým se drží meč a šermuje s ním. Bojuje s imaginárním nepřítelem, pobíhá po místnosti, brání se a zasazuje rány, až konečně protivníka náhlým výpadem zdolává. Náhle se objevuje Žena. Chlapeček ihned schovává kříž za záda a sklání hlavu. Žena k němu přistupuje.

Žena: Ukaž, co to tam máš!

Chlapeček: Nic.

Žena: Ale já vim, že tam něco máš! Já to vždycky poznám, když mi lžeš a ty to víš! Tak co tam máš?

Chlapeček: To nic není.

Žena: Ale já vim, že to něco je, tak ukaž svojí mamince, co tam schováváš. Já stejně vim, co to je.

Chlapeček (udiveně): Jak to víš?

Žena: Tak. Vim to.

Chlapeček neochotně natahuje ruku s křížem a Žena si jej bere.

Žena: No vidíš, to je přesně to co jsem si myslela. Já přece vždycky uhádnu, když přede mnou něco schováváš.

Chlapeček nehybně stojí na místě, Žena se chystá odejít, když vtom se náhle zarazí a znovu promluví.

Žena: A proč si nejdeš hrát ven? Jsou tam tvoji kamarádi a hrajou si tam. Proč si s nima nejdeš hrát?

Chlapeček: Já nechci.

Žena: Anebo nechceš jít jezdit na kole kolem domu, abys aspoň na chvíli byl na vzduchu, vždyť jseš pořád zavřenej doma...

Chlapeček: Nechci. Já chci bejt doma, já nechci ven.

Žena: Dobře, tak když chceš bejt doma, tak si běž uklidit hračky u sebe v pokoji. Já ti tam uklízet nebudu!

Opona.

TŘETÍ OBRAZ

Ta samá místnost, pouze v popředí je navíc jídelní stůl. Muž, Žena a Chlapeček obědvají, příbory cinkají o talíře. Chlapeček se jen tak rýpe v talíři a nejí.

Žena: Jez, vystydne ti to!

Chlapeček: Já už nemůžu.

Muž: Vždyť jsi ještě nic nesněd!

Chlapeček: Mně to stačí. Já už nechci.

Žena: Nepůjdeš od stolu, dokud to nesníš!

Chlapeček: Když mě rejže nechutná...

Žena: Na tý rejži není nic špatného, tak to koukej sníst!

Muž: Já se du natáhnout. /odchází/

Chlapeček: Mami, já už nebudu! /odsunuje talíř a chce vstát/

Žena: Ne, ty tady zůstaneš a dojíš to. Tak ukaž, já ti s tím pomůžu.

Žena nabírá vrchovatou lžící rýže a snaží se ji strčit Chlapečkovi do úst. Chlapeček se brání, odvrací se, pevně tiskne rty, aby se Ženě nepodařilo mu vecpat do úst ani kousek potravy. Přitom se zavřenými ústy skučí a sténá. Nakonec však Chlapeček zápas vzdává a je nucen sousto rozžvýkat a polknout. Celá procedura se opakuje několikrát. Poté žena rozhodne, že už to stačilo a začíná sklízet ze stolu. Chlapeček vstává ze židle a odbíhá pryč.

Opona.

ČTVRTÝ OBRAZ

Jeviště tone ve tmě. Ozývá se zvuk pomalu otevíraných dveří.

Žena(polohlasně): Tak, já sem tě přišla uložit. Ukaž, já ti trochu natřesu polštář, abys to měl měkoučký a hezky se ti spalo. Ták, a trochu pootevřeme okno, aby se ti líp dejchalo. A honem, honem tě musíme přikrejt, aby ses nenastyd. A ted' hezky ututláme, ták. Ty moje hubená žížalo... Ty moje lásko... Řekni, máš maminku rád? Že mě máš rád, vid'? Ty jseš moje zlato. Tak, hezky spinkej. Nechám otevřený dveře, kdyby ses v noci probudil a něco potřeboval, tak zavolej, já tě uslyším. Dobrou noc.

Ozývá se mlasknutí pusy a vzápětí z velké dálky krátce řev motoru J.Krista.

Opona.

PÁTÝ OBRAZ

Opět obývací pokoj. Přibíhá Chlapeček, sundává ze zdi kříž a loutku a začne do loutky bodat a mlátit křížem hlava nehlava. Loutka několikrát spadne na zem, ale Chlapeček ji vždy zvedne, levou rukou přidrží a křížem v pravé ruce odpálí na druhý konec pokoje. Za pár minut ho hra přestává bavit a on odbíhá pryč.

Přichází Žena a přináší vysavač. Zapíná vysavač a luxuje. Najde kříž a pověsí jej zpátky na místo. Po chvilce luxování zvedne ze země loutku.

Žena (překřikuje vysavač): Zase sem tady na zemi našla tohle! Vodnes si to okamžitě do svého pokoje. A vůbec, moh bys taky vynýst odpadky a uklidit si v pokoji. Slyšíš? Jestli si tam neuklidíš, tak já tam za chvíli přijdu a uklidim ti tam sama a jestli někde najdu nějaký zmuchlanej papír nebo něco podobného tak to vyhodim! Slyšíš mě?

Žena s vysavačem zajiždí do zákulisí, avšak zvuk vysavače se neztišuje, naopak, zesiluje se a postupně přechází do ohlušujícího řevu motoru J. Krista. Opona se mezitím zatahuje.

Řev dosahuje maxima a pak je náhle nečekaně přerušen.

Jiřího hlas ponuře pronáší: Neděle.

ŠESTÝ OBRAZ

Stejná místnost. U stolu sedí Muž, Žena a Náčelník. Muž a Žena jsou o něco starší než v předešlých obrazech. Všichni pijí kávu a srdečně se baví.

Muž: ... takže to sem rád že sme se domluvili. Jsme vám vopravdu moc vděčný!

Náčelník: Ale to nestojí za řeč...

Muž: Ne, vopravdu, ani nevíte, jakej kámen nám spadl ze srdce!

Vstupuje teď již dospělý Jiří. Překvapeně hledí na Náčelníka.

Muž (zvolá): Tak tady ho máme! To je ten pracant! Jiří, tohle je ode dneška tvůj šéf!

Jiří: Můj co?

Muž: Tvůj šéf. Sehnali jsme ti práci. Budeš pracovat tadyhle u pána!

Jiří (chabě se ohrazuje): Ale já jsem si přece chtěl sehnat práci sám! Vždyť jsme o tom mluvili!

Muž: A sehnal si už něco?

Jiří: Zatím ne, ale...

Muž (vítězoslavně): Tak vidíš. Takhle to máš bez problémů, nemusíš se vo nic víc starat, nebudeš se muset nikam stěhovat, zůstaneš pěkně doma... Můžeš bejt rád, že se rodiče takhle staraj. Co by za to jiný dali!

Žena: Můžeš bejt rád, že jsme to za tebe všechno zařídili. Víš, co by jsi s tím měl starostí? Takhle to máš bez starání a určitě mnohem lepší, než kdyby sis to sháněl sám!

Náčelník: No, Jiří, hlavu vzhůru, nemáš se čeho bát, my už se tam vo tebe postaráme. Všechno už sem dohod tady s tátou, takže von ti všecko poví. A teď už musím běžet. Nashle a díky za kafe!

Žena, Muž: Ale to vůbec nestojí za řeč. To my vám mockrát děkujeme a nashledanou!

Náčelník odchází.

Jiří (polohlasně, spíš pro sebe): Ale já jsem si chtěl sehnat práci sám...

Muž: Určitě se ti tam bude nakonec líbit.

Žena: A jednou budeš rodičům vděčnej, že se takhle starali!

Muž: Normálně bys tuhle práci nesehnal, to je jenom díky tomu, že se s nim znám, tak si toho važ.

Jiří otřesen odchází.

Žena: Víš, já sem tak ráda že sme se vo něj postarali. Ted' už nám nemůže nikdo nic vyčíst. Co víc sme pro něj mohli udělat? Že nám nic nemůže vyčíst?

Muž: Von to časem vocení a ještě bude rád za to, že se rodiče tolik starali...

Opona

Jiřího hlas: Pondělí

SEDMÝ OBRAZ

Stejná místnost. Tma. Postupně se rozsvěcí světlo, vstupuje Náčelník v montérkách,

zastaví se uprostřed místnosti a zakřičí:

Náčelník: Jiří?

Jiří (ze zákulisí): Ano?

Náčelník: Za pět minut odjíždíme do práce!

Jiří: Dobře!

Náčelník odchází. Zakrátko se vynořuje Jiří v pyžamu. Různě přechází místností, zívá, mizí v zákulisí a zase se objevuje, obléká se. Mezitím se ze zákulisí vynořují ostatní postavy a mluví na Jiřího. Jedna postava vždy něco řekne, pak následuje chvíli ticho a pak pokračuje další a tak dál. Jiří neodpovídá. Muž zapíná malé rádio, z něhož se ozývá odporná břeškná hudba.

Žena: Nechceš mlíko?

Muž: Nechceš salám?

Žena: Nechceš chleba s máslem?

Muž: Nechceš rohlík?

Žena: Nevezmeš si radši tu druhou bundu? Je tam zima... Aby ses nenastyd!

Muž: Doufám, že nám tam neuděláš vostudu, víš kolik nám to dalo starání, ti tu práci sehnat!

Muž (k Ženě): Dej mu sebou nějaký jabko!

Žena (zhrozí se): Ale my žádný jabko nemáme! Co kdybych mu místo toho dala kedluben?

Muž: Tak mu dej kedluben. Von si kdyžtak něco koupí...

Žena: A má peníze?

Muž: Snad jo.

Žena: Hlavně aby nepřišel pozdě!

Ze zákulisí se ozve důrazný Náčelníkův hlas:

Náčelník: Tak co je?! Jiří, odjíždíme! Slyšíš?

Muž: Slyšíš, už na tebe čekaj! Dělej, rychle! (spěšně podává Jiřímu jakousi část oděvu) Ještě abys nám tak udělal vostudu, to by tak scházelo. Víš, kolik nám to dalo starání, ti tu práci sehnat! (to už volá za Jiřím mizejícím v zákulisí)

Jiří je konečně oblečen a odchází.

Opona

Jiřího hlas: Sobota.

OSMÝ OBRAZ

Stejná místnost. Žena cosi uklízí. Vchází Jiří v pyžamu a rozčuchaný. Žena je k němu otočena zády takže o jeho přítomnosti neví. Jiří se nenápadně blíží k jakési skříni, neslyšně ji otevírá a vytahuje zevnitř krabici mléka. V tom okamžiku jej Žena spatří a vykřikne:

Žena: No, konečně jsi vstal! Nechceš mlíko?!

Jiří chvíli váhá s krabicí v ruce a pak ji pokládá zpět do skříně. Slabým, zastřeným hlasem odpovídá:

Jiří: Ne, nechci.

Jiří odchází, Žena za ním ještě volá:

Žena: A sou tam taky čerstvý rohlíky!!!

A po chvíli ještě:

Žena: A uklid' si v pokoji, každou chvíli nám má přijít Návštěva!

V následujícím okamžiku se ozývá zvonek, žena odbíhá a pak přichází s Návštěvou.

Žena: ...a proto jsem vás pozvala teď, protože zejtra přivezou dědu a to už to tu nebude tak hezký, jako je to teď. Ale pozvali jsme pana architekta, tak ten snad něco vymyslí. Chudák děda.

Návštěva: Nojo. Takový neštěstí...

Žena: A představte si, že von vloni ještě lyžoval!

Návštěva: To byl teda pašák, v takovym věku!

Žena: Každěj tam jednou musí.

Návštěva: Svatá pravda.

Žena(ožije): A pojd'te se podívat na Jiřího pokoj! Víte, Jiří to je náš syn...

Odcházejí, po chvílce přichází Jiří s polštářem a dekou, kterého vystrnadili z jeho pokoje, uléhá na vhodné místo a usíná. Celý následující rozhovor se odehrává v zákulisí.

Žena: Von tady má teda nepořádek, ale sám si neuklidí.

Návštěva: Co je to tu za vobrazy?

Žena: To von si maloval sám!

Návštěva: To je teda šikovnej. A co to má vyjadřovat?

Žena: Já ani nevím, to víte, to máte těžký, von nám vo tom nic neřekne, nic nevysvětlí, jestli si myslí, že bysme tomu nerozuměli, nebo co... Von je někdy divnej...

Návštěva (zamyšleně): Mně to připomíná záchod. Ale proč jsou tam ty tři postavy? A proč jsou takový divný? Vypadaj jako nějaký děti. A tohle dokonce leží na podlaze, jako kdyby bylo mrtvý. Voni maj všechny zavřené voči... Abych pravdu řekla, tak to vypadá jako někde na pitevně nebo tak nějak. Co to má jako znamenat?

Žena: Já vám nevím. To je na nás asi moc velký umění. Prej se to jmenuje Krajina zapomnění nebo podobně. Ale proč je tam ten záchod, to vám nepovím.

Návštěva: Já mám stejně radši nějaký hezký vobrázky, třeba takový krajinky jako maluje pan Kuntoš, to je umění, to už dneska nikdo nenamaluje!

Žena: Pojd'te sem, já vám ještě ukážu, co tady všechno má, v tom svym pokoji, za věci...

Chvíli se ozývá štrachání, otevírání a zavírání zásuvek, vrzání dvířek a k tomu průpovídky

jako:

Žena: Podívejte se!

Návštěva: Nojo, to je pěkný.

Žena: A tady!

Návštěva: Co to je?

Žena: Já nevím. A tohle, to je něco!

Návštěva: Koukám, koukám.

Žena: A tady jsou jeho dopisy, podívejte se kolik jich má! Nechcete si nějaký přečíst? *Štrachání, praskání dřeva, trhání látky...*

Žena: A tady na tohle si vydělal sám! To víte, to my bysme mu nikdy nic takovýho nemohli koupit.

Návštěva: Nojo, to sou ty mladý...

Opět štrachání, hluk začíná narůstat do hrozivých rozměrů. Jiří se probouzí a s obavami naslouchá.

Žena: A víte, že von taky píše knížky? Nějaký velký umění, my tomu s Mužem moc nerozumíme, ale dokonce mu to chtěj někde vydat. Takovej úspěch! A prej taky píše nějakou divadelní hru nebo co. Von snad nakonec pozná lidi vod divadla, různý známý herce a tak! Jenom mě mrzí, že nám nechce tu hru ukázat, že by se nám to prej nelíbilo. Ale to je přece jedno, hlavně že to napsal on. Já bych na něj byla tak pyšná a tak bych se s tím chlubila!

Zavírání zásuvek a dveří na Jiřím je patrná úleva, Žena a Návštěva vcházejí na jeviště.

Návštěva (zvolá a ukáže prstem na Jiřího): Tak to je on, ten váš umělec?

Žena přikyvuje. Návštěva si jej začne zkoumavě prohlížet, Jiří to dlouho nevydrží, popadne deku a polštář a odchází - či spíše utíká. Návštěva chvíli přemýšlí a nakonec řekne:

Návštěva: Ale stejně vám řeknu, že sem ráda, že ty moje děti sou takový blbý. Vono je to k něčemu dobrý. Máte je doma, nikam nechtěj jezdit, užijete si jich, poslouchaj vás, sou hodný. A tak vůbec.

Žena: V tom s váma úplně souhlasim, taky bych chtěla takový děti jako máte vy... Ten náš s náma slovo nepromluví, pořád by chtěl někam pryč, jako kdyby se mu tady nelíbilo, jako kdyby na něj rodiče byli zlí... A když je doma tak je pořád jenom zalezlej v tom svém pokoji... Víte, já mám někdy strach, jestli on je normální. Von je někdy tak divnej, s nikým se pořádně nekamarádí, nechce chodit mezi lidi, s nikým pořádně nepromluví. Von snad ani ještě nechodí s žádnou holkou. Já ani nevím, jestli se mu holky vůbec líběj! Člověk se od něj nic nedoví, všechno z něj musí páčit, jako kdyby mu bylo zatěžko s rodičema čas vod času promluvit. A přitom nás by všechno tak zajímalo! (začíná mluvit plačtivě) Von se někdy chová tak divně,

že já kvůli němu celý noci nespím, trápím se co se s nim děje a mám depresi protože nevím ,jak to s nim všechno v budoucnu dopadne...

Návštěva: Vždyť povídám. Je to lepší mít takový děti jako já. Ten náš Pepa vždycky říká: Mámo, kdy zas upečeš nějaký buchty, mě dycky tak chutnaj!

Při posledních slovech opouští jeviště.

Opona

Jiřího hlas: Sobota.

DEVÁTÝ OBRAZ

Stejná místnost. Chvilí klid, poté se začne z dálky přibližovat nedefinovatelný hluk, hekání a funění. Vchází První a Druhý stěhovák a Inženýr. Inženýr se zkoumavým pohledem rozhlíží po místnosti, pak rozvine obrovský plán a podrobně ho studuje. Konečně je hotov, sbalí plán a začne chodit po místnosti, cosi přeměřovat a zkoumat různá místa, nadšeně či zklamaně vykřikovat. Nakonec udělí stěhovákům pokyny.

Inženýr: Tuhle lampu támhle, křeslo semhle. Ne sem, semhle! Zácloa se strhne...(to udělá sám). No ale ta květina se sem vůbec nebude hodit! Okamžitě jí odneste! Výborně! Teprve teď se sem bude ta zatracená postel s Dědou hodit! Teprve teď se tady bude správně vyjímat! To bude krása! (zasní se, po chvíli se však vzpamatuje a zavolá na stěhováky.) Honem, honem, přineste to, ať už tu nádheru vidím!!!

Stěhováci odejdou a zakrátko přinášejí s hekáním velkou železnou postel s Dědou, stavějí ji podle pokynů Inženýra, ten však stále není spokojen a tak ji musejí neustále různě otáčet a posunovat až je vše konečně podle Inženýrových představ. Inženýr si pak spokojeně dílo prohlíží, zatímco stěhováci těžce oddychují.

Inženýr (mumlá si pro sebe): Jsem geniální, jsem geniální!

Vstupuje Žena s Mužem. Stěhováci odcházejí.

Muž: Á, pan architekt! Dobrý den!

Inženýr: Dobrý den, dobrý den. tak už je vše hotovo.

Žena: No ne! To byla ale rychlost! Nojo, to se pozná umělec!

Inženýr (polichoceně): Ale to byla jen maličkost. Dlouholetá rutina, to víte. Chce to jen zkombinovat jednotlivé komponenty tak, aby spolu vytvářely harmonický celek a působily blahodárně na lidský zrak. Tato postel je naštěstí velice vděčný objekt, který se dá umístit prakticky kamkoliv...

Muž: A pane Inženýre, určitě si teď rád dáte skleničku! (vyloví odkudsi skleničky a jednu z nich podává Inženýrovi) Taková práce se musí ocenit!

Inženýr (chabě se ohrazuje): Ale my už jsme se přece vyrovnali...

Muž: Ale jděte, to my abyste viděl, že jsme opravdu spokojený! Takže nazdraví! (všichni si přitřukávají prázdnými skleničkami a pak je schovávají do kapes)

Dědeček se v posteli začíná hýbat a cosi slabým hlasem volat. Žena přichází k lůžku.

Žena: Potřebujete něco, Dědečku? Pít? Ne? Tak čůrat? Taky ne? Jíst? Taky ne? Tak co vlastně chcete? Že už nevíte? Tak si to ještě v klidu rozmyslete a pak řekněte... Cože? Že umíráte? Ale jděte! Vždyť vy nás ještě všechny přežijete. Přece byste neumíral, vy, takovej sokol! Dyk vám dohromady nic není!

Muž (bodře): To víte, že jo, dědo, za dva dny to vyležíte a zase vyskočíte jako křepelka!

Žena: A ty boty, co jste dostal k narozeninám, vždyť vy jste si v nich eště ani jednou nevyšláp!

Inženýr: Teda, mně do toho nic není, ale: Co vás to napadá, vy, takovej sportovec, vždyť vy jste určitě ještě vloni lyžoval!

Muž: Pravda, pravda, vzpomeňte si, jak vloni napad sníh a vy jste si hned vyrazil na běžky...

Žena: Správně! Vždyť vy nás ještě všechny přežijete...

Muž (rezolutně): Zkrátka, my vás umřít nenecháme!

Žena: Ano, teď budete tady u nás a my se vo vás budeme starat a my vás umřít nenecháme! Dědo, přece...

Náhle se ozve zaklepání na dveře. Všichni sborově: Dále! Vstoupí Číšník s Pomocníkem, oba by však mohli být lehce zaměněni za

funebráky. Z dálky se krátce ozve zvuk motoru J.Krista. Pomocník začne kroužit kolem Dědovy postele, tu a tam urovnávat peřinu, očišťovat různá místa. Po chvíli začne krejčovským metrem brát Dědečkovi míry. Obratně se přitom vyhýbá všem příbuzným, kteří stojí jak solné sloupy a bezradně se rozhlížejí. Číšník se Dědečkovi ukloní a spustí:

Číšník: Služebníček. Pán si přeje platit? Tak to byla jedna polévka, dvě kávičky, k tomu nějaká ta houstička. Věneček, rakvička, svíčičky, to všechno je zdarma, takže to máme podrženo a sečteno, ééé... Tak to máme šestnáct korun osmdesát haléřů.

Dědeček mu podává třesoucí se rukou dvacetikorunu a slabým hlasem šeptá:

Dědeček: To je dobrý.

Číšník: Děkuji pěkně, uctívá poklona!

Číšník podává Dědečkovi účet, dává znamení Pomocníkovi, ten odkudsi vytáhne dva svícny, postaví je k Dědečkově posteli po obou stranách hlavy a zapálí je. Dědeček sebou několikrát zaškube ve smrtelné křeči a je po něm. Číšník a Pomocník odcházejí, aniž by věnovali pozornost pozůstalým. Ti se po chvíli vzpamatovávají.

Inženýr (podává ruku Mužovi a Ženě): Upřímnou soustrast

Žena: Tak už to má chudák za sebou!

Muž: Takovej to byl hodnej člověk.

Žena: A poctivej.

Muž: Ten by se rozdal.

Inženýr (dívá se na hodinky): Aspoň že to šlo tak rychle, že tolik netrpěl!

Chvíli mlčí. Do místnosti nahlédne Jiří a unaveně zavolá:

Jiří: Ještě jste zapoměli, že tam každé jednou musí!

Muž (po chvíli): Každé tam jednou musí.

Žena: Akorát by mě zajímalo, co s tou postelí, když je teď tak krásně postavená. To pomalu ani nestálo za to jí sem nosit.

Inženýr: Tak jí tam nechte, vždyť je jedno, jestli na ní někdo je nebo není!

Žena: To je vlastně pravda... Ach jo, já tomu pořád nemůžu uvěřit, že už není mezi náma...

Muž: Jo, jo, tak už to chodí...

Inženýr: Každý tam jednou musí...

Opona

Jiřího hlas: Neděle.

DESÁTÝ OBRAZ

Ráno. Žena cosi chystá, všude je spousta věcí, nepořádek. Žena se vyklání do všech dveří a volá:

Žena: No tak vstávejte, kolikrát vám to mám ještě říkat! Copak nevíte, že je dneska pohřeb? Tak rychle! Pohřbíváme, pohřbíváme!

Vstupuje Muž v pyžamu, bere nějaké oblečení a opět mizí v zákulisí.

Po chvílce se objevuje i Jiří, taktéž v pyžamu. Žena na něj zavolá:

Žena: Taky se tam vdává Bláhovic dcera!

Jiří (udiveně): Cože?

Muž (v běhu): Bláhovic dcera. A dělej, není čas!

Žena stále pobíhá po pokoji a mluví k sobě:

Žena: Takže svíčky, věnce, hostina je připravená, řečníci zajištěni, fotograf taky, hlavně nezapomenout květiny, buřty, náhradní oblečení, otvírák na konzervy... (atd. Věci se v průběhu monologu mohou opakovat)

Muž přináší obrovský nafukovací člun. Spatří Jiřího, jak se pomalu obléká a zakřičí na něj:

Muž: Co se voblíkáš jak lenochod, pohni sebou, za pět minut odjždíme! (obrací se k Ženě) Ten než se vypraví tak bude poledne.

Žena: ... stan, moskytiéru, svědkové se snad nezapozdí, nahustit pneumatiky, slavnostní šaty, pádlo, připítek, výslužka, parte...

Muž na Jiřího (opět v běhu): Nezapomeň si vzít tepláky! Může tam bejt pěkná zima!

Jiří se postaví k okraji jeviště a nahlas uvažuje.

Jiří: Já jenom nevím, co to je, kam to jedeme. Já jsem myslel, že jedeme na pohřeb...

Žena: buřty, chleba, černou pásku, hořčici, taky že jedeme na pohřeb, ale hned potom jsme pozvaný k Bláhovejmu na svatbu, náplasti, svatební dar, repelent, sirky, vobčanka, kapesník na slzy, baterku, techničák...

Jiří: Ale proč sebou bereme buřty a tepláky?

Muž(opět v běhu): Protože hned po svatbě vodjíždíme na chalupu, posloucháš kolenem, nebo co?! Pohni sebou, za tři minuty vodjíždíme!

Jiří mizí v zákulisí. Žena pokračuje ve svém monologu a začíná se dostávat do tranzu.

Žena: ...svatební oznámení, opalovací krém, sirky, mapu...

Muž: Snad nám benzín vystačí na celou cestu...

Žena: ...farář, pomeranče, termosku s kávou, plavky, rychle, rychle, nechci tam přijít za deset minut pohřeb! Rychle!

Muž mizí a hned se objevuje se smutečním věncem. Pobrukuje si pohřební pochod. Popohání objevivšího se Jiřího. Muž s věncem na rameni zapíná malé tranzistorové rádio a chvíli vyladuje stanici. Ozývá se břeskná hudba drásající uši, podobně jako v sedmém obraze. Všichni opouštějí místnost, Muž neustále popohání Jiřího. Každý nese tolik věcí, kolik pobere.

Opona

Jiřího hlas: Středa

SEDMÝ OBRAZ

Viz sedmý obraz.

Jiřího hlas: Neděle.

JEDENÁCTÝ OBRAZ

Ta samá místnost. Muž a Žena se dívají na televizi. Přichází Jiří.

Jiří: Můžu to přepnout na druhý program?

Žena: Co tam dávaj?

Jiří: Jeden film.

Žena: Ale tady bude seriál!

Muž: Já se chci dívat na hokej.

Jiří: Takže to nemůžu přepnout.

Žena: A co je to za film?

Jiří: Ale, jeden takovej starej francouzskej film.

Žena: My jsme se chtěli dívat na seriál...

Jiří: Je to takovej uměleckej film...

Muž: Hokej začíná v devět.

Žena: A v kolik jsou zprávy?

Muž: Ty sou v přestávce hokeje.

Jiří: Mně je to jedno...

Jiří odchází.

Všichni ztichnou, zdá se, že sledují televizi. Muž po chvíli usíná. Uplyne několik minut, z televize se ozývá typická mýdlová opera. V nejlyričtější scéně náhle Žena pronáší:

Žena: Jo, taky sem koupila tu mrkev.

Televize běží dál, nikdo nereaguje. Několik minut ticho. Seriál končí. Muž se probouzí a protahuje.

Žena k Muži: To byl ale blbej program, že jo?

Muž: Hmm.

Žena: Já se podívám do programu co je tam dál.

Opona

Jiřího hlas: Pondělí.

SEDMÝ OBRAZ

Viz sedmý obraz.

Jiřího hlas: Neděle.

DVANÁCTÝ OBRAZ

Stejná místnost, večer. Jiří sedí v křesle a čte, rozsvícená lampa stojí asi dva metry od něj. Jiří čte v šeru, ale nevdá mu to. Vchází Žena.

Žena: Ježišmarja, ten si ale kazí oči!

Žena odbíhá, ze zákulisí se ozve její hlas:

Žena: Pojd' se podívat, jak si kazí oči!

Žena přivádí muže. Oba stanou před Jiřím a nevěřičně kroutí hlavami. Jiří se snaží potočit směrem od nich. Žena zavolá: Pojd'te se všichni podívat, jak si kazí oči! Za okamžik přibíhají další postavy: Návštěva, Inženýr, Náčelník, oba stěhováci. Všichni si chvíli mezi sebou něco šeptají, jakoby se radili, kroutí hlavami, klepají si na čelo atd. Jiří jakoby se snažil udělat menším, krčí se v křesle a otáčí se pryč. Pak Muž přistupuje k Jiřímu.

Muž: Je tady málo světla. Je tu špatně vidět. Proč si nedáš křeslo pod lampu, kde je líp vidět? Tady se přece nedá číst! Číst se dá jenom tam, kde je světlo, ale tady je tma. To si chceš zkazit voči?!

Jiří: Mně to nevdá.

Žena: Proč si tedy aspoň lampu nepostavíš k tomu křeslu?

Jiří: Hmm.

Žena popadne lampu a snaží se jí postavit blíž k Jiřímu. Po chvílce zjišťuje, že lampa má příliš krátkou šňůru.

Žena: Má moc krátkou šňůru, nedosáhne sem!

Ostatní si vymění bezradné pohledy, krčí rameny.

Návštěva: Já do toho nemám co mluvit, ale tady se přece nedá číst! S tím se musí něco udělat!

Chvilí ticho. Náhle Žena zvolá:

Žena: Ve vedlejší pokoji je lampa s dlouhou šňůrou, kterou nikdo nepoužívá! Přineseme mu ji! Může si jí nechat, stejně jí nikdo nepotřebuje!

Muž a s ním i všichni ostatní souhlasně pokyvuje hlavou, žena odbíhá pryč. Chvilí se ze zákulisí ozývají zvuky otevíraných dveří a šramot. Konečně se Žena objevuje v pokoji a třímá v ruce podivnou starou lampu. Chvilí chodí po místnosti ve snaze vybrat pro ni co nejlepší místo. Nakonec ji postaví těsně u Jiřího hlavy. Připojí šňůru do zásuvky a cvakne vypínačem. Nic.

Muž: Asi bude prasklá žárovka. Zkusím ji vyměnit.

Muž vyšroubovává žárovku, odchází, po chvíli přichází s novou a zašroubovává ji. Žena cvaká vypínačem. Lampa svítí bílým, oslnivým světlem a navíc houká jako poplašné zařízení. Jiří mhouří oči a marně se snaží v křesle najít místo, které není v jejím dosahu. Ostatní ještě chvíli stojí před Jiřím a spokojeně si prohlížejí své dílo. Muž ještě několikrát zhasne a zase rozsvítí a usmívá se. Ostatní mu tleskají. Jiří zavírá knihu.

Žena (překřikuje houkání lampy): No vidíš, taková krásná lampa! Teď už si voči kazit nebudeš!

Jiří: Já už stejně nechci číst.

Jiří se zvedá z křesla a odchází. Muž a Žena jej během následujícího rozhovoru následují, jeviště opouštějí i ostatní postavy...

Žena: Tak on najednou nechce číst. Co to znamená?

Muž: Třeba se mu ta lampa nelíbí.

Žena: Ale vždyť takhle by si úplně zkazil oči! To on nám určitě dělá schválně! Já ho znám! On chce maminku jenom trápit! (plačtivě) Já

jsem z něho tak nešťastná... Jak by se nám hezky žilo, kdyby byl jen vo trochu vstřícnější a dal na nás. Já zas kvůli tý lampě nebudu moct v noci spát!

Muž: Třeba si to ještě rozmyslí...

Návštěva: To víte, že si to nakonec rozmyslí!

Pomocník: Určitě si to rozmyslí.

Chvíli klid, lampa svítí, houkání utichá. Objevuje se Jiří, přichází ke křeslu a s žuchnutím do něj klesá. Ozve se sykot, který se neustále zesiluje. Jeho původcem je nepochybně nové monstrum. Ze stínítka se začíná kouřit, ozývají se zvuky škvařícího se materiálu. Jiří nehybně pololeží - polosedí. Nakonec něco praská a lampa zhasíná.

Opona

Jiřího hlas: Pátek.

TŘINÁCTÝ OBRAZ

Stejná místnost. Muž a Žena sedí u stolu. Muž čte noviny, Žena plete. Vchází Jiří s Cizincem. Jiří má v očích podivný lesk, usmívá se, jako kdyby se zbláznil.

Jiří: Tohle je Cizinec. Dneska přijel a nemá kde bydlet. Může nějaký čas zůstat tady?

Cizinec (lámaně): Dobrý den. Já jsem Angličan. Já mluvím trochu česky. Jak se máš?

Jeho slova způsobí rozruch, zejména Žena se snaží v rychlosti poklidit a upravit pokoj. Muž vstává, aby Cizinci podal ruku. Chovají se úslužně.

Žena: Nechcete čaj?

Cizinec: Ano, prosím. Dal bych si jeden čaj, prosím.

Žena odbíhá připravit čaj. Muž také odchází, ale vzápětí se zase objevuje se dvěma lahvemi piva.

Muž (bodře): Chceš pivo?

Cizinec: Á, pivo, dobrý, dobrý. Český pivo dobrý. Dal bych si jedno pivo, prosím.

Muž mu podává jedno pivo a oba pijí. Žena přináší čaj a sušenky a Cizinec pije střídavě pivo a čaj a jí sušenky. Jiří stále stojí opodál a vše to s úsměvem sleduje. Zdá se, že jaksi oživil. Muž a Žena chvíli sedí a pozorují, jak Cizinec jí a pije.

Žena (zvolá): Ukážu mu fotky!

Žena vytahuje ze skříňě album a začne ho ukazovat Cizinci, který neustále jí a pije.

Žena: Tohle jsme my.

Cizinec: To jste vy.

Žena: Celá rodina.

Cizinec: Rodina.

Žena: To jsem já

Cizinec: To jsem já.

Žena: To je Muž.

Cizinec: To je Muž. Já jsem muž. Já jsem Angličan. Já mluvím trochu česky.

Všichni jsou jeho slovy pobaveni, nepřírozně se smějí.

Žena: To je Jiří, když mu bylo pět.

Cizinec: Jiří bylo pět.

Žena: To je Jiří, když mu bylo šest.

Cizinec: Šest. Jedna dvě tři čtyři pět šest sedm osm deset Já umí počítat deset! Třista třicet tři stříbrných stříkaček stříkalo přes třista třicet tři stříbrných střech.

Pobavení.

Žena: To je naše chalupa. To je naše auto. To je naše zahrádka. To je dědeček s babičkou. To je naše svatba. Tohle je Jiří, když se narodil. Tohle je naše první sedačka, kterou jsme si koupili, když se Jiří narodil. Tohle je Jiří, když mu byly tři. Tohle je Jiří, když mu bylo osm. Tohle bylo výročí naší svatby. Tohle je Jiří, když mu bylo jedenáct. Tohle je, když Jiří dostal koloběžku. Tohle je Jiří, když mu bylo patnáct. Tohle je z pohřbu babičky. Tohle je naše dovolená v Bulharsku. Tohle je Dědeček, když mu bylo osmdesát. Tohle je Jiří, kdy maturoval. Tohle je z dalšího výročí naší svatby. Tohle je, když jsme tapetovali byt. Tohle je z pohřbu dědečka. Tohle je celá rodina,

když se Jiří vrátil z Anglie. Tohle je když jsme koupili novou televizi...

Cizinec dopíjí pivo, Muž bere láhve a odnáší je. Přináší další.

Muž: Chceš pivo?

Cizinec: Ještě jedno pivo, prosím. Český pivo dobrý.

Žena si na něco vzpomene, vyskočí, chvíli štrachá ve skříni a pak vytahuje obrovský starý kabát.

Žena: Nechcete kabát?

Cizinec: Ó, Děkuji. Výtečný. Kabát dobrý.

Cizinec si hned kabát obléká a zase si sedá. Žena chvíli přemýšlí, znovu přiskočí ke skříni a vytahuje starou čepici "leninku".

Žena: A chcete taky čepici?

Cizinec: Vynikající! Čepici, čepici! (nasazuje si čepici)

Žena: A dal byste si večeři?

Cizinec (zrovna dopíjí pivo): Ano, večeři prosím.

Žena odchází.

Muž: Chutná, chutná, dobrý pivo?

Cizinec: Dobrý, dobrý, výtečný!

Chvíli jen tak sedí a Jiří chaoticky těká po místnosti a všechno napjatě pozoruje. Poté Žena přináší jídlo a Cizinec se do něj okamžitě pouští - musí si přitom přidržovat čepici, aby mu nespadla do talíře. Muž a Žena ho zálibně pozorují a nevědí o světě kolem. Jiří se zdá být šťastný. Mne si poněkud neuroticky ruce a nahlas uvažuje. Jednotlivá slova ze sebe vyráží, jako kdyby blouznil.

Jiří: Přesně tohle jsem potřeboval. To je ono, to je ono! Odjedu pryč a začnu úplně od začátku. Pryč. Všechno už je zařízený. Všichni jsou

šťastný a spokojený - mají se o koho starat - to je přesně to po čem toužili. Všichni se budou navzájem opatrovat. Budou se milovat a množit. A už tu nebude nikdo, kdo by jim to narušoval tak jako já. Všechno do sebe zapadne a všichni budou šťastní. Budou pečovat o Cizince a Cizinec bude za všechnu tu lásku vděčný a nebude už chtít nikam jinam. Budou ho mít na hraní až do smrti a moje smrt se už vůbec nikoho nedotkne...

Jiří začíná radostně pobíhat po pokoji, odněkud vytáhne kufr a začne do něj třesoucícma se rukama skládat oblečení. Jeho pobíhání se kříží s pobíháním Muže a Ženy, kteří také ze všech možných míst vytahují různé předměty a dávají je Cizinci.

Cizincovy rozměry začínají narůstat, je ověšen mnoha věcmi a Muž a Žena mu stále přinášejí nové. Cizinec zároveň jí, pije střídavě pivo a čaj a Jiřího si nikdo nevšímá. U dveří se začíná opakovaně ozývat zvonek a postupně přicházejí všechny ostatní postavy, které ve hře účinkovaly a neumřely - Inženýr, Náčelník a Návštěva. Každá z nich také něco přináší a dává to Cizincovi - samozřejmě, že předtím řekne: Nechceš... Cizinec začíná pomalu mizet pod hromadou krámů.

Do toho se ozývá vánoční hudba. Jiří stále působí rozjařeně. Do jedné ruky bere kufr, do druhé záchodovou mísu a chystá se nenápadně odejít.

Cizinec náhle vstane, vypotácí se z hromady dárků až na okraj jeviště - je celý nafouknutý, ověšený rozmanitým šatstvem a věcmi a je mu očividně špatně. Poté zachroptí: Mohu dostat ještě jedno pivo, prosím... a skácí se mrtvý k zemi. Živý halas ostatních postav náhle ztichne. Hudba také utichá. Všichni se se zlověstnými výrazy dívají na Cizince a na Jiřího.

Jiří je náhlým obratem událostí šokován. Chvilí nechápavě hledí na mrtvého cizince, pak třesoucícma se rukama staví záchodovou mísu a kufr na zem a couvá před ostatními až narazí zády na zed'. Přitiskne se k ní, jak nejmíc to jde (hned nad ním visí kříž) a s hrůzou hledí na ostatní. Ti postupně přistupují k hromadě dárků, která dříve byla

Cizincem. Každý jich nabere plnou náruč a začne se k Jiřímu blížit. Těsně Jiřího obklopí a začnou mluvit jeden přes druhého.

Žena: Nechceš mlíko?

Muž: Nechceš chleba s máslem?

Náčelník: Nechceš si něco přivydělat?

Žena: A proč si s náma nechceš o něčem promluvit?

Inženýr: Nechceš se stát inženýrem?

Žena: Nechceš jabko?

Návštěva: Sou tam taky čerstvý rohlíky.

Muž: Nechceš rohlík?

Návštěva: Nechceš namalovat taky nějaký jeleny?

Muž: Nechceš pivo?

Žena: Nechceš nám ukázat tu hru, co píšeš?

Inženýr: Nechceš pravítko?

Muž: Nechceš mrkev?

Žena: Kdy se chceš oženit? Máš už nějaký děvče?

Náčelník: Nechceš vytříit schody?

Návštěva: Nechceš k nám přijít na návštěvu?

Muž: Nechceš zkontrolovat pneumatiky?

Žena: A máš nás rád?

Inženýr: Nechceš přestavět pokoj?

Žena: A víš, že kvůli tobě nespím?

Muž: Nechceš pivo?

Žena: Chceš večeři? Chceš kabát? Chceš čepici?

Muž: Chceš polívku? atd.

Na konci Žena: A proč nám nechceš ukázat tu divadelní hru, co píšeš?

Jiří se sesouvá na zem, přikrývá si hlavu rukama a nehýbe se. Ostatní však pořád pokračují v nabízení, jsou v extázi. Objevuje se také malý chlapeček z prvního obrazu s křížem v ruce a celou tu dobu opodál šermuje s imaginárním nepřítelem. Těsně předtím, než se objevuje Dědeček, začíná chlapeček prohrávat a nepřítel ho zatlačuje ke stěně. Nakonec mu vyrazí meč z ruky a chlapeček po několika zásazích klesá

mrtvý k zemi. Že zákulisí vstupuje Dědeček ve funebráckém a smutně scénu pozoruje. Po chvíli se podívá na hodinky a zakašle. Všichni zmlknou a překvapeně na něj pohlédnou.

Žena: Jé, dědečku, co tady děláte?

Dědeček (pochmurně): Spíš co vy tady děláte!

Dědeček se znovu podívá na hodinky.

Dědeček (rozkazovačně): Za pět minut odjíždíme!

Nastává zmatek, pobíhání, každý se snaží nabrat co nejvíc věcí (například Muž nese nafukovací člun). Pouze Jiří vstane a rezignovaně se postaví za Dědečka. a Ostatní se postupně řadí za ním. Když jsou všichni seřazeni, Dědeček se dívá na hodinky a vyráží, ostatní za ním. Odcházejí pokud možno mezi diváky kamsi dozadu a během jejich odchodu se ze zákulisí začíná ozývat zvuk leteckého motoru - řev motoru J.Krista.

Zvuk se postupně zesiluje až do ohlušujícího rachotu a konečně se objevuje Kristus letící na kříži jako na letadle, chvíli krouží ve výšce, přelétne nad prázdným jevištěm (příp. i hledištěm) a zmizí. Motor se ztrácí v dálce.

Opona

KONEC

O AUTOROVI

Milan Rynt se narodil 12.7.1971.

Žije v Kralupech nad Vltavou, v místě svého rodiště.

Jako básník poprvé představen veřejnosti v recitačním pořadu Mirka Kovářika Zelené peří v Malostranské besedě v roce 1990.

Publikoval v literárním časopise Tvar a v časopise české Mensy. Kromě literární tvorby se věnuje také kreslení a malování.

V letech 1990-1992 žil a pracoval ve Velké Británii. Od roku 1992 působí jako lektor, překladatel a učitel angličtiny.

V roce 1994 při sňatku se svojí nynější manželkou Gabrielou přijal její občanské příjmení Junášek, tvoří však i nadále pod svým rodným jménem.

www.milanrynt.cz